

TEREZA KOPECKÁ

HONBA ZA SVĚTLITEM

DOBRODRUŽSTVÍ
Z MINECRAFTU

C PRESS

NEOFICIÁLNÍ
PŘÍDEH

Honba za světlytem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kopecká
Honba za světlytem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

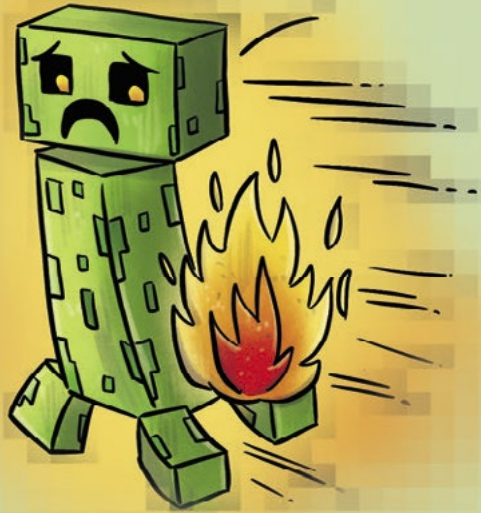
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

 P R E S S

HONBA ZA V SVĚTLITEM

HONBA ZA V SVĚTLITEM

DOBRODROUŽSTVÍ Z MINECRAFTU

TEREZA KOPECKÁ

The logo for CPRESS, featuring a stylized 'C' inside a circle, followed by the word 'PRESS' in a bold, sans-serif font. A horizontal line is positioned below the text.

OBSAH

TAJEMSTVÍ	11
ZLODĚJI	23
DOHODA	35
ÚTĚK	43
NOC	57
HVOZD	71
BOJ	87
ÚKOL	105
NETHER	117
PORTÁL	137
SETKÁNÍ	149
PŘEKUŘPENÍ	165
ZÁCHRANA	173
NADĚJE	183

PODĚKOVÁNÍ

Mimořádné poděkování patří mým dětem, které mě neustále a pohotově udržují ve světě dětské fantazie a her. Především děkuji devítileté **ZORCE**, první čtenářce, která mi obětavě a trpělivě odhalovala svět Minecraftu a poskytlá podporu i skvělé literární nápady ve chvílích, kdy jsem si nevěděla rady.

Dále děkuji následujícím dětským odborníkům na Minecraft, **FILIPPOVI** a **ELIŠCE** Bystrým, kteří se s chutí vrhli do čtení rukopisu a pomáhali najít zatoulané chybičky.

A vám čtenářům, kteří se chystáte pustit do nových dobrodružství (stejně jako já, když jsem se dala do psaní **HONBY ZA SVĚTLITEM**), přeju hodně odvahy! Díky ní totiž přišla na svět i tato kniha.

Vaše autorka
Tereza Kopecká

TAJEMSTVÍ

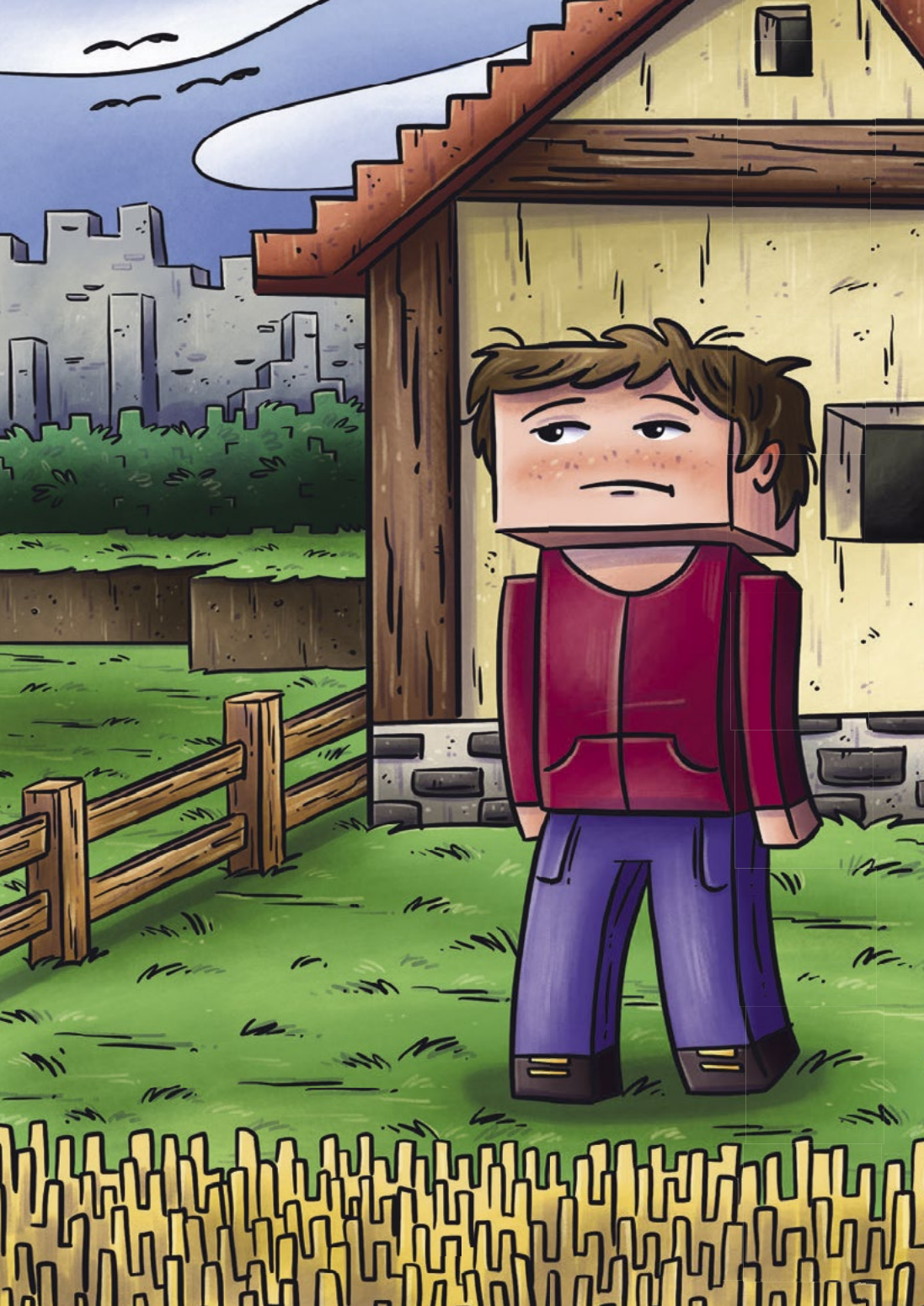
V Overworldu se blížil konec léta a Vik se spolu se svými rodiči připravoval na sklizeň pšenice. Táta zrovna kontroloval nářadí, které bude ke sklizni potřeba, a Vik si čmáral klackem obrázky do suché půdy.

Na nebi se prohánělo hejno ptáků. Vik vzhledl k modré obloze a zaposlouchal se do jejich štěbetání. Byli tak **VOLNÍ** a **SVOBODNÍ**. Přeletěli k nedalekému stromu, usadili se na větvi a hašteřili se o klas se zrnky pšenice. Uloupili jej někde poblíž, na poli se zlatavými stébly, která tu Vikovi rodiče obhospodařovali.

Pozemek Vikovy rodiny se rozkládal daleko od malé vesničky zvané Samota. Z východu ho chránily před silnými větry Hromové skály a na severu bujel pruh smíšeného lesa. Říkalo se mu **ČERNÝ HVOZD**, a protože se o něm a o území, které se nacházelo za ním, vyprávělo mnoho prastarých pověr, nikdo z Vikovy rodiny se do něj nikdy neodvážil vstoupit.

Kromě pěstování pšenice na políčkách, chovali na statku i dobytek a jiné zvířectvo. Měli lamy,

kteře bral otec s sebou, kdyŹ se vypravil pro nový materiál na stavbu, potom bílé slepice, hnede sametove králíky, strakate krávy i miloucke vepříky, kterým Vik tajne nosil mrkev. Kolem stavení se potulovaly kočky a Vik měl někdy pocit, Źe jich je víc neŹ myřı, které on ostatne nikdy neviděl, a nechápal tedy, pro je těch koček **TOLIK**.

Vikovi bylo osm let. Neměl sourozence ani kamarády, se kterými by si hrál nebo s nimi chodil do řkoly, ale protoŹe o existenci jiných dětí neměl ani zdání, nijak ho to netrápilo. Uil se výše, co bylo podle jeho rodiu pro Źivot potřeba. Dolovat kámen a stavět z něj zdi. **NUDNE!**

„Viku!“ křikl otec z otevřeného okna boudy, která slouŹila k uskladnění pracovního náčiní. „Půjdeř se mnou k Hromovym skalám. Musíme vyteŹit nějaký kámen a opravit nářadí, uŹ nám dlouho nevydrŹı.“

Vik zakouel očima a odrkl si. *Zase to* **PITOME KAMENı**. AŹ on bude jednou dospělý, tak se

stane inženýrem a už nikdy, ale vážně **NIKDY** na krumpáč ani nesáhne!

„Ale tati, nemohl bych dneska zůstat doma?“
zaprosil Vik. „Chtěl bych něco dokreslit.“

„Ne, Viku. Potřebuješ zesílit a nejlépe se tak stane, když budeš pracovat. Za pár let se budeš o farmu starat třeba sám. Musíš být připravený.“ S tátou nebyla řeč. Jakmile se pro něco rozhodl, Vik s tím nic neudělal.

„Tak já ti aspoň ukážu, co jsem navrhl, jo?“ Vik letěl pro svůj náčrtník a ve vteřině už stál u táty. „Dívej, tady ta nádrž je ze dřeva, kolem je železná obruč, aby to vydrželo velký tlak, a vespod je zařízení, které můžeš ovládat pákou. Ta je tady, vidíš? Je to jednoduché a šikovné řešení na uskladnění pšenice. Zatáhneš, a už se sype,“ vysvětloval s nadšením Vik, otáčel stránky a popisoval svůj poslední vynález.

Táta unaveně vydechl, a místo aby sledoval nákresy, díval se kamsi skrz Vika. „Viku, nech už těch pitomin...“

„Ale tati! To je zařízení, které nám ušetří čas a námahu!“

„Viku!“ zvýšil táta hlas. „Už si projednou zapamatuj, že tvoje budoucnost je **TOHLE!**“ A vrazil Vikovi do rukou krumpáč tak prudce, až Vik podklesl v kolenou.

Vikův pokreslený náčrtník spadl na zem do bláta.

„**NESNÁŠÍM** svůj život,“ procedil Vik tiše, aby ho táta neslyšel. Beztak by dostal leda přednášku o tom, jak si má vážít práce a života a kdesi cosi.

Máma jim před cestou připravila svačinu. Několik jablek a chléb. Najedli se venku, vyvedli jednu lamu z ohrady, připevnili jí na hřbet dřevěnou truhlu a konečně popadli krumpáče a vyrazili.

„A ať jste do tmy doma!“ připomněla máma a šla podojit krávy, nasypat slepicím zrní, zkontrolovat brány ohrad a vyrobit nové

pochodně, staré už dosloužily. Jakmile měla povinnosti hotové a rozmístila louče kolem pozemku, dorazili táta s Vikem.

Táta začal vytahovat náklad a poté zavedl lamu do ohrady, aby se najedla.

„Viku, vypadáš unaveně,“ objala synka máma. Svou laskavou rukou ho zavískla ve vlasech, zešedlých kamenným prachem, až se kolem chlapce vytvořil popelavý obláček. Vik uhnul do strany a něco nezřetelně zavrčel. Jestli ještě **JEDINKRÁT** bude muset s tátou na kámen, to se radši **VRHNE** ze skály!

„Běž se najíst a odpočinout si. My s tátou přijdeme hned za tebou,“ řekla máma a sledovala Vika, jak mizí v domě. Pak se obrátila k tátovi s obavami ve tváři. „Měla jsem už starost. Nesmíte chodit tak pozdě domů, víš, že je to nebezpečné.“

Táta se usmál. „Neboj se. Cítím v kostech, že dneska bude výjimečně klidná noc.“ Objal maminku a políbil ji do vlasů.

„Kéž by ses nemýlil,“ řekla a vzhledla k jeho zaprášené tváři. „Myslím, že bychom mu už měli říct pravdu. Je na to dost velký. Nemůžeme ho chránit věčně.“

„Ne!“ utrl se táta prudce.

„Proč ne? Měl by vědět, co tam venku je. Měl by znát nebezpečí! Co když ho někdy napadne vyjít v noci z domu?!“

„Už **DOST**. Proč by chodil v noci z domu? Navíc tohle si přece pečlivě ohlídám. Podívej se na něj. Už teď myslí jen na samé nesmysly. Má hlavu v oblacích, a ještě bys to zhoršila! Nechci o tom víckrát diskutovat!“ Táta se zamračil a odešel domů za Víkem.

Maminka nespokojeně zavrtěla hlavou a naposledy se rozhlédla po pozemcích. Ujistila se, že všechny ploty jsou neporušené, louče svítí a dobytek vypadá klidně. Vzdychnula a zmizela v domě, než se slunce dočista schová a na zem padne tma.

Ve vesnici Samota žilo několik rodin. Jejich pozemky byly rozlehlé, plné záhonů ovoce a zeleniny. Občas sem zavítal potulný obchodník, s nímž zboží vesničané vyměnili nebo u něj nakoupili, ale jinak tu, jak název napovídal, žili opravdu o samotě.

Ve středu vesnice stála malá škola a jako jediná budova kolem sebe neměla ploty, zdi ani louče. Děti, kromě Vika, sem chodily pouze za dne a za světla se také vracely domů. O škole však neměl Vik ani tušení. Narodil se na statku, kde